

12. Koňské štěstí

Milý deníčku! Setkala jsem se s islandským pastevcem ovcí. Jmenuje se Kári a dvakrát mi málem zachránil život. Nerozumím mu ani slovo, ale je opravdu milý a umí fantasticky jezdit a zacházet s koňmi. Dokonce mi dal kytičku jako poděkování za to, že jsem pomohla jeho klisně. A políbil mi ruku... smajlík.

Kdybich si skutečně psala deník, byl by tohle nejspíš můj dnešní zápis, a nejspíš bych ho dokonce megakýčovitě orámovala. Rozhodně ne srdíčky, to by bylo moc. Ale podkovy jsou ok. Myslím, že to by docela ušlo.

Fascinující země. V duchu se usměju. A co teprve ti koně... a lidé... Kári. Krásné jméno. Chtěla bych se dotknout jeho vlasů. Cítit, jak voní. Jako čerstvé seno? Jako divoké byliny? Představuju si, jak mi jemně zastrkuje jeden z uvolněných zelených pramenů vlasů za ucho. Na zádech cítím mravenčení. S úsměvem si přetáhnou šálu přes ústa.

Je to pro mě záhada, ale nějakým zázrakem jsem při tom přechodu řeky zůstala v podstatě suchá, pomínilo mokré po-

nožky a boty. Máma si toho naštěstí nevšimne. Za mokré stopy podle ní nejspíš může sníh a v sílící bouři toho stejně není moc vidět.

Ljósadís je už na tom taky dobře. Tedy v rámci možností. To je pro mě nejdůležitější. Na výraz Sigrún, když vjíždíme na farmu, jen tak nezapomenu. Ten mluví opravdu za vše. Nejspíš předpokládala, že mě klisna po prvních dvaceti metrech shodí. Ale ona to neudělala. A co víc, navzdory jejímu očekávání jsme přežily i tu zatracenou řeku. Takže Sigrún nejspíš musí rychle prostrít na stůl i pro mě. V duchu ji vidím, jak třískne ještě jedním talířem, až to cvakne.

Máš smůlu, ty mrcho!

A taky si chci ještě pár věcí vyjasnit s Gunnarem. Takže se připrav, Sigrún.

Američanky předaly otěže svých poníků Birtě, aby je uvázala. Rychle se jich zbavily a chvátaly dovnitř. Ani koním nepoděkovaly a nerozloučily se s nimi. Evidentně se potřebují zahřát a dát si horkou polévku, než je autobus odveze zpět do města.

Já tak nechvátám.

Automaticky nadzvednu sedlo a rozepnu přezku, abych uvolnila břišní popruh. Stejně jako to se svým koněm dělám vždycky. Vlastně dělala jsem, opravím se. To už je dávno.

Zaváhám. Pak na okamžik zabořím ruku do teplé a hebké šedé srsti. Je to hřejivý a živý pocit. Teď a tady.